

Миодраг Ђукић

Евроѿа долази

*Завршна реч на ѿромоцији
29. броја часописа “Драма”*

У прошлом веку, у цивилизованом свету, било је довољно прекршити само један међународни уговор да би дошло до рата. Мој бивши политички шеф, и вођа српског национализма, Слободан Милошевић, је – кажу – прекршио двадесет и четири међународна уговора. То је потпуно запањило ригидни Запад који није могао да схвати да то уопште неке може да падне на памет, а камо ли да уради. Нису знали шта да раде, како да се понашају, па су, на крају, богами, бомбардовали – са тенденцијом, опет, колико је мени познато из политичких кулоара, да баце, ако се другачије не може, и атомску бомбу на Београд.

Данас се све чешће говори о томе како је Слободан Милошевић био непоуздани савезник Запада, како се на њега није могло рачунати и како је он, уствари, избегавао све обавезе које је преузео пред лицем међународне јавности. Али, где је сад Слободан Милошевић? А шта имамо данас? Данас имамо врло сличну ситуацију. Ево, гледам ове људе који су на власти у Србији, не знам ни како се зову више,

јер сви су се измешали; има тамо и првих Слободанових сарадника, има тамо, разуме се, и његових највећих непријатеља, има оних који су га обожавали, а има и оних који су га мрзели, а мрзе га и дан-данас. Сви су они направили једну коалицију која је врло интересантна са становишта рационалног промишљања политике. Ево видите, сада су израчунали да има 30 000 функционера у Србији. Нисам знао да имају толику родбину ови који су на власти. Али пазите, није ту само 30 000 функционера; има ту још и десетине хиљада њихових рођака који су запослени. И сад ће, богами, да дође до озбиљног неспоразума између овдашњих “европејаца” и оних који представљају ту филистарску, финансијску Европу, тј. Међународни монетарни фонд. Они су преузели обавезу да отпусте више хиљада људи из државне администрације. Како да отпусте своје рођаке, молим вас? Како да отпусте чланове својих партија? Наравно да они нису у стању то да ураде. Наравно да не могу, и ево, нашли су се у чуду. И ево, Европљани долазе, па ће да се

запање да ови, и поред свих обећања, ништа нису урадили. И не само да нису урадили, него немају ни намеру да ураде. И не знају како то да ураде. Даље, овде се прича месецима о новом закону о саобраћају. Богами су се сви преплашили, слушајући силне претње преко медија – шта ће бити са возачима који прекрше нова, строга правила! Молим вас, ја нисам возач, али се возим таксијем често, пошто нисам више у стању да идем пешке, као некад, и видим – ништа се у саобраћају није променило. Ништа! Погледајте како се паркирају људи, погледајте како возе жутом траком, како се не везују у колима, како телефонирају док возе, и тако даље... Јер, уствари, нема ко да спроведе те прописе. Јер ова непотистичка кадровска пракса довела је људе на функције које они не замишљају као посао, већ их схватају искључиво као привилегију. Дакле – неће нико да ради! Ни полиција неће да ради свој посао. Ево, пазите овог чуда невиђеног: наша полиција сада хвата америчке гангстере! А видите шта се ради у Србији, молим вас! Они говоре против корупције! Као, они ће обуздати корупцију. Ко да обузда корупцију? Тадић? Који тврди да не ваља Влада и да мора бити реконструисана, а његов председник Владе тврди одмах после тога да Влада никад није била боља. И шта ми, обични грађани, да мислимо о свему томе? О чему се ради? О каквом замлаћивању је овде реч? И ко су ти људи који себи дају таква права, који се тако понашају, који чине то што чине, а не чине оно што би морали чинити? Дакле, не чине ништа што су обавезни да чине, а чине све што је забрањено, што је законом

забрањено, што је нашим законима забрањено. Они доводе српско законодавство на ниво светског, односно, европског законодавства, с једне стране, а с друге стране уништавају институције које треба те законе да спроводе! То је, молим вас, *contradictio in adiecto*! То не може да се тако ради. То је чудовишно, чудовишно глупо, па се ја питам да ли ми, заиста, живимо у земљи лудака? Јесмо ли ми народ који није у стању да формира себи државу? Јер, ако хоћете поштено, никад Срби нису имали правну државу на нивоу било које стабилне европске државе. Између осталог и због тога што се Срби поносе својим изразитим индивидуализмом, што је свако држава за себе, што реко Луј XIV: *L'etat c'est moi*. Значи, нико није обавезан да ради свој посао, нико не зна шта је његов посао. Ако сад одете и обиђете неке канцеларије по Београду, а они у очајању не знају шта ће, сви чекају крај радног времена; јер Европа је стигла и морају да проводе време на радним местима, и то од почетка до краја, а за то време не знају шта да раде – и не раде ништа. То је ужасна казна за њих. Али се они теше великим платама и добрим животом. Е сад, ови циници и међународни криминалци, који су познати као врх светске мафије, такозвани Међународни монетарни фонд, неће дозволити да се новац мафије троши на српски начин. Шта ће они даље предузети, какве мере против овог народа, ми то не можемо ни да сањамо. Али је сигурно да се – када је мислио да му је све допуштено, и када је изгледало да је народ веома задовољан – Слободан Милошевић јако зачудио када је дошло до дивљачке, нецивилизоване ре-

акције, која је опет погодила само народ; народ који данас у Србији вапије, кука са свих страна, на свим медијима, људи секу себи прсте, гладују и спавају по овој зими напољу, на пругама, под импровизованим шаторима, цркавају од зиме и глади! Са свих страна стижу одједи ужасног незадовољства, осећања преварености, потиштености, изгубљености. Људи врше самоубиства. А са друге стране, појављују се људи попут Бориса Тадића, који јавно тврде да Србија никад није била у бољем стању. И коме ће сада, молим вас, људи који пишу, који се баве друштвеним тема-

ма, да верују? Да ли Борису Тадићу или српском народу? Очигледна је једна чињеница – да Борису Тадићу никад у његовом животу није било боље; и очигледно је да српском народу никад у његовом животу није било горе. Према томе – и једни и други су у праву. И ако су и једни и други у праву, онда шта да раде људи који се баве друштвеним темама, који стварају, који пишу о судбини српског народа? Да ли да се надамо да ће ово стање да потраје, како бисмо имали инспирацију за писање и за стварање овог часописа?

